

34.

Воля народам!

Воля людині!

А. Осипенко

**КІНЕЦЬ ДРУГОГО ЕТАПУ
БОЛЬШЕВИЗАЦІЇ КРАЇН
ЦЕНТРАЛЬНОЇ І ПІВДЕННО-
СХІДНОЇ ЄВРОПИ**

Київ

1950

Львів

Втеча Надь Ференца, страта Петкова, суд над Манію, розпуск партії Шуйока, партії Братяну, втеча Міколайчика, Шлейфера, відставка Татареску, що мали місце на протязі 1947 р., — це цілком очевидно не відокремлені і не випадкові факти. Вони так однорідні, що всі люди, навіть найбільш наївні, Західної Європи й Америки зауважили тепер, що на їх заіснування мусіли складатися одні і ті самі причини, що тут діє одна якась рука. Сказати однак, що вони розуміли те, що всі ці факти випливають із послідовно здійснюваного, суворо обдуманого плану большевизації країн Центральної і Південно-Східної Європи, що вони являють собою показники того, як далеко посунувся процес большевизації цих країн, за деякими виїмками, покищо не можна. Не без здивування впр., слухаєш, як представник англійського уряду на інтерв'ю в парламенті в справі останніх подій в Болгарії, Румунії, Угорщині, Польщі відповідає, що... ще замало фактів, щоб передати це питання до Організації Об'єднаних Націй. Подумати тільки: ще замало фактів, щоб хоча передати питання большевизації країн Центральної і Південно-Східної Європи до ООН. Ще не видно, куди ведуть большевики окуповані ними країни.

І коли ж англійському урядові це буде видно? Хіба аж тоді, як ці країни вже будуть формально включені до ССРСР... Хто його знає, може такі заяви диктуються „вищими“ потребами англійської дипломатії, але якже ж в такому разі має думати на основі таких відповідей про становище в новоокупованих більшовіками країнах той англійський робітник, який головував за нинішніх керівників англійського уряду і від яких він законно вимагає сьогодні сказати йому бодай правду. Річ ясна, що такі відповіді не внесуть йому в це питання жодної ясності, а навпаки, ще більше його йому заплутають.

Хто як хто зрозумів, до чого веде політика більшовиків в новоокупованих ними країнах, а зрозуміли це ківень кінців такі „далекоглядні“ політики, як Миколайчик (і дав небиякий доказ цього). Не помогли йому постійні заяви про лояльність щодо ССРСР. Завели всі надії на успіхи виборів і результати парламентської боротьби. Більшовики мають інші методи, і, пізнавши їх, Миколайчик волів піти слідами свого вдалого мадярського попередника — Надь Ференца, ніж Петкова і Маню (залишитися в краю і боротися разом з народом, щоб цим шляхом хоч частинно виправдати шкоди своєї згубної політики, в нього не було відваги. Очевидно, емігрантська „політика“ легша).

Для нас, які на власній шкурі перейшли більшовизацію, які вивчили на протязі 30 років до подробиць всі прийоми більшовицької загарбницької політики, події 1947 р. в Югославії, Альбанії, Болгарії, Румунії, Угорщи-

ві, Чехословаччині і Польщі не є нічим несподіваним, непередбаченим, новим. Для нас вони є лише дальшим підтвердженням того розвитку, на який ми неодноразово вказували народам цих країн, перед якими ми їх постійно перестерігали і перестерігаємо. На основі останніх подій ми можемо додатково констатувати, що російсько-большевицькі імперіялісти прискіпають, і то сильно, большевизацію країн Центральної і Південно-Східної Європи, що посилено підготовляють їх повну анексію.

Немає сумніву, що така наглість також не випадкова. Вона зумовлюється напруженою міжнародною обстановкою, остаточним розподілом світу на два ворожі табори: большевицький і англо-американський (на утворенні яких большевизація країн Центральної і Південно-Східної Європи в свою чергу надзвичайно завжила). Прискіплення большевизації новоокупованих країн означає не що інше, як прискорену підготовку російсько-большевицьких імперіялістів до нової війни.

Коли взяти процес большевизації в тому вигляді, в якому його проходили ми і всі інші народи, то, порівнюючи, побачимо, що він в країнах Центральної і Південно-Східної Європи відбувається за тією ж системою, що і в нас. Так само там, як і в нас він проводиться за допомогою одних і тих же метод. Так само там, як і в нас його можна поділити за відповідними характеристичними ознаками на три основні етапи. В дальшому в цій статті постараємося показати цю систему і методи большевизації на тлі розвитку подій в країнах Цент-

ральної і Південно-Східної Європи.

Рішальним моментом для нивішньої долі народів Польщі, Чехословаччини, Румунії, Угорщини, Югославії, Альбанії, Болгарії стало те, що вони були окуповані („визволені“) червоною армією в ході розгрому гітлерівських загарбників 1944-45 рр. Власне з моментом вступу на їх території советської армії і в оперті на неї большевицькі імперіялісти могли розпочати большевизацію цих країн (так само колись зачинали большевизувати Україну, Грузію і всі інші країни сьогоднішнього ССРСР). Отже ж, засадничою передумовою і основним вихідним пунктом для большевизації, як також гарантією її успіху являє собою збройна окупація.

Спираючись на свої збройні сили в країнах Центральної і Південно-Східної Європи, сталінські імперіялісти згідно зі своєю системою насамперед приступують до посиленої розбудови компартій, які, як і в усіх інших країнах світу являють собою їхні прями агенти, слухняні зняряддя в їх руках, за які вони ховаються в здійснюваннях плянів своєї загарбницької політики, плянів большевизації. Розбудова компартій — це найбільш характеристична особливність першого етапу большевизації.

В Югославії, а також в Чехії і Польщі, країнах окупованих німцями, большевики, спекуюючи на народній боротьбі проти гітлерівських загарбників, приступили до розбудови своєї агентури властиво від 1941-42 рр. (До цього часу компартії в цих країнах не вели, як і їх московський опікун, жодної боротьби

проти німців. В Польщі нпр., компартія за ухил від сталінської лінії була розв'язана ще в 1933 р. і вірні сталінські агенти відновили її щойно після вибуху німецько-більшевицької війни). Найбільших успіхів під час війни більшовики досягли в Югославії, де зручно використали національні антагонізми. Тут вони, наприклад, розбудували сильну агентуру (Тіто), з її розгалуженням в Альбанії (Єввер Ходжа) і цим заклали перші основи для більшевизації обох країн ще до часу приходу червоної армії. І ця обставина децидуюче вплинула на те, що в Югославії і Альбанії процес більшевизації проходить найскоріше. Далекі менші успіхи в цьому відношенні мали більшевицькі імперіялісти в Чехії і Польщі. Тому основні сили своєї польської і чехословацької агентури вони творили на території СРСР („польські комітет визволення народовего“ — цквн, військо польске, чехословацький корпус свободи) і насаджували її в міру того, як червона армія посувалася на території Польщі і Чехословаччини.

Компартії Румунії, Болгарії, Угорщини до приходу червоної армії були цілком невзначні і весь час війни сиділи, як миша під мітлою. Вони кинулися по владу вже тоді, коли більшевицька армія була на їх територіях, коли пронимецькі уряди не являли собою вже жодної сили. Сьогоднішні твердження про боротьбу цих компартій, в роді, нпр., того, що в Болгарії ще під час війни повстали комуністичні партизанські загони і що вони вели якусь поважнішу боротьбу — це спізнені, проведені заднім порядком спроби відрепару-

зати якнебудь морально-політичний капітал цих партій.

Та не зважаючи на більшу чи меншу силу поодиноких компартій, всі вони могли прийти до влади тільки в наслідок окупації їх країн большевицькою армією.

Хоч факт большевицької окупації країн Центральної і Південно-Східної Європи вже згори перекреслював їх державну незалежність і так же згори забезпечував за компартіями монополіне політичне становище, то однак обидва ці процеси відбуваються поступово. Тому назовні зберігаються форми незалежності, а всередині компартії виступають в союзи, коаліції з іншими політичними партіями своїх країн. На це складаються такі причини: 1) початкова слабкість компартій; 2) розрахунки на те, щоб не наставляти всі сили проти себе, а бити противників по черзі, в союзи з одним проти другого; 3) потреба замаскувати і перед власними народами і перед світом до часу свого зміцнення той факт, що компартії змагають до монополії на владу і що за ними стоїть Москва. Ці коаліції партій створюються на спільно погодженій програмі і звичайно виступають під назвами „національних, народних, демократичних, вітчизняних фронтів“. Крім цього напочатку допускається також з цих же причин легальна діяльність деяких опозиційних партій, які не входять до коаліції з комуністами, впр., націонал-цараністська партія Маяію і ліберальна Братіяну в Румунії, землеробська Петкова в Болгарії.

Коли взяти до уваги будову коаліцій, тобто всіх цих „фронтів“, то вони на першому етапі складаються з подвійного роду партій: незалеж-

них від компартій (впр., народна національно-соціалістична в Чехословаччині, польське стронніцтво людове в Польщі) і керованих компартіями (впр., стронніцтво людове, стронніцтво демократичне (в Польщі)). Керовані партії не ведуть жодної самостійної діяльності і в усьому залежні від компартій, це філії компартій. Вони мають за завдання, по-перше, створювати видимість того, що до урядових коаліцій входять різні партії і що тим самим вони репрезентують різні шари суспільства і відбивають волю більшості (народу, по-друге, своїми голосами забезпечувати більшість для компартій. Іншими словами, завдання цих партій — прикривати демократичними формами антинародну політику компартій і маскувати їх змагання до монополії на владу. В рамках „фронтів“ компартії займають звичайно керівне становище. І хоч таке становище не відповідає їх фактичній силі, воно забезпечується збройною і дипломатичною підтримкою СРСР (впр., дипломатичні торги довкола утворення польського т.зв. уряду єдності народо-вей, в яких більшовики добилися переваги для своєї польської агентури).

Коаліційні партії творять уряди. З вищевказаних тактичних мотивів комуністи висувають на пости прем'єра своїх агентів із керованих ними партій (впр., Метру Гроза в Румунії), а коли компартія цілком слаба, вона погоджується, щоб уряд очолював представник незалежної від неї партії (впр., Надь Ференц в Угорщині). Лише в Югославії і Альбанії, де як знаємо, компартії були найсильніші, уряд зразу очолили комуністи (Тіто і Ен-

вер Ходжа). При поділі міністерських портфелів комуністи захоплюють для себе частину найважливіших постів, звичайно внутрішніх справ, безпеки, юстиції, промисловості й інформації. Ці власне міністерства в першу чергу забезпечують ведення відповідної політики для зміцнення становища компартії в країні. Другу частину міністерства обсаджують комуністи своїми агентами з керованих ними партій, а третю відпускають для незалежних партій (напр., Шубашіч в Югославії, Міколайчик в Польщі). Таким чином комуністи зі своїми агентами мають, звичайно, перевагу в уряді.

Забезпечившись такою коаліцією, компартії розгортають роботу по зміцненні своїх позицій. Першим засобом в цьому напрямі є соціальні переміни, які являють собою спекуляцію на нерозв'язаних протиріччях. Тут компартії в першу чергу ініціюють і проводять аграрну реформу. Аграрна реформа, однак, не є розв'язанням соціального питання на селянському відтязку, вона виключно розрахована на позискання невдоволених селянських мас, які становлять більшість населення (Албанія — 80, Югославія — 75, Болгарія — 80, Польща — 69, Угорщина — 55 і тільки Чехословаччина — 34 відсотків сільського населення). (Пізніше закріпившись, більшовики закріпачать селянство цих країн так, як закріпачили селян в ССРСР, яким також найперше роздали поміщицькі землі).

Для приєднання робітничих мас, компартії переводять націоналізацію промисловості, повне здійснення якої з огляду на більші труднощі розтягається на другий етап, а навіть на третій. Так само, як і аграрна реформа, більшовицька націоналізація не є розв'язкою со

ційного питання, а звичайним маневром на обдурення робітників (національною промисловістю так же, як і в СРСР володітиме не народ, а большевицькі вальможі). Таким чином аграрна реформа і націоналізація мають метою з'єднати компартіям невдоволені маси і надати до краю протинародній і злочинній політиці компартії народного, демократичного, прогресивного характеру.

Другим способом, що його стосують компартії для зміцнення своїх позицій, є послідовне знищення народно-визвольних сил, — всіх тих, які вже стоять на становищі одвертої і активної боротьби проти російсько-большевицьких імперіялістів і їх агентів за справжню незалежність своїх народів або готові кожної хвилини до такої боротьби приступити. Щоб виправдати це злочинне знищення, його прикривається прапором боротьби проти реакції, фашизму, воєнних злочинців і колябораціоністів. Роля опозиційних і коаліційних незалежних партій в цьому відношенні найгавебніша, бо вони своєю тактикою співпраці з компартіями і нерішучої парламентської опозиції (треба не опозиції, а рішучої боротьби) полегшують комуністам розправу із справді патріотичним елементом, який прагне незалежності своїм народам, який розуміє необхідність боротьби проти імперіялістичного СРСР і його агентур. Вони дозволяють виправдувати компартійні злочини перед масами і вводять в обман всі народи світу. Інша справа, що цією тактикою ці партії бонають під власними ногами безодню, в яку в другому етапі їх сліхають комуністи. Але власне в тому, щоб відтя-

гнути ліквідацію опозиційних і коаліційних незалежних партій на дальшу чергу, до другого етапу, а на першому етапі використати їх для знищення своїх рішучих противників з національно-визвольного табору і для баламучення народних мас, й полягає саме „співпраця“ комуністів з ними, творення т.зв. вітчизняних і всяких інших фронтів.

Для ведення боротьби зо своїми противниками і для придушення прапуючих мас комуністи, захопивши для себе відповідні пости в уряді, зразу приступають до розбудови, під виключно своєю контролею, великого терористичного поліційного апарату, на зразок мвд і мгб, при прямому керівництві цих останніх та їх допомозі не тільки вказівками, але й кадрами, в якій лише потрібно кількості (впр., польське убп — ужонд безпеченства публічного на чолі з комуністом Радкевичем). І цей терористичний поліційний апарат, в міру переходу до дальших етапів стає одинокою силою, на яку опираються компартії. Терор стає чинником, що забезпечує успіх всіх заходів політики компартій.

Чисельний ріст — це третій засіб розбудови позицій компартій. З цією метою в ряди партії втягається всіх без розбору, вклучно до людей скомпромітованих співпрацею з німцями, як також заманюється привілеями, що їх мають комуністи. Звичайно, комуністичні вожаки свідомі шкідливости такого впливу на партії, але їм йдеться тільки про те, щоб шляхом чисельного росту висунути компартії на становища перших, вайбільших і найсильніших партій в країні, щоб таким чином показати „ріст впливу компартій в масах“. І цим власне пояснюється такий

великий чисельний ріст компартій у всіх ново-
окупованих більшевизама; країнах.

Коли по деякому часі компартії зміцнюють свої позиції, коли шляхом вбито справедливих соціальних перемін збаламутять частину народних мас, а іншу залякають терором свого широкорозбудованого поліційного апарату, коли при потуранні незалежних легальних партій наведуть удару національно-визвольним рухам, напочатку малоорганізованим, розбитим, а основне без досвіду протибільшевицької боротьби, вони переходять до атаки на легальну опозицію — на опозиційні партії, і ті незалежні партії, що входять до одної з ними коаліції, або, інакше, на своїх союзників. Цим зачинається другий етап більшевизації.

Власне боротьба проти легальної опозиції є найхарактеристичнішою ознакою другого етапу більшевизації, а повний розгром цієї опозиції означає кінець другого етапу.

Боротьба за знищення легальної опозиції ведеться одночасно двома шляхами: шляхом політичного розкладу і шляхом насильної ліквідації. Перша метода полягає на винайденні в рядах опозиційних і коаліційних незалежних партій агентурних елементів чи просуненні таких елементів до цих партій, а далі — на об'єднанні їх в „ліве крило“, яке вкінці відколюється і створює окрему партію, часто із збереженням старої назви. Така відколена партія не має жодної незалежності і складається виключно із слухняних наймитів компартії. Іншою видозміною цієї методи є захоплення комуністичними агентами керівництва якоїсь партії, після чого нові „керівники“ переводять чистку

активу партії від небажаних елементів і повбавивши її таким шляхом незалежності, ставлять на послуги компартії. Така доля стрівула впр., польську партію соціалістичну (ППС), яка через своє агентурне керівництво стала цілком залежною від польської компартії (ПНР).

В той час, як ведеться акція на створення з меншости „лівого крила“ і його відділення, проти більшости — „правого крила“, ведеться нагінка, щоб його політично скомпромітувати, щоб підготувати за допомогою терору його повну ліквідацію. Покажемо це на конкретних прикладах.

Не зважаючи на пряму окупацію Угорщини (як союзника Німеччини) большевицькою армією, мадарська компартія здобула під час перших виборів незначний процент голосів. Абсолютну більшість цілком законним шляхом стримала партія дрібних землевласників Надь Ференца, партія незалежна від комуністів, ясно, що ця партія була найбільшою перешкодою для компартії Угорщини. Щоб її знищити, режисерується „антиреспубліканська змова“, в якій нібито були замішані провідні члени партії дрібних землевласників. У зв'язку з цим відбувається арешт лідерів цієї партії, при чому участь в арештуванні беруть советські окупаційні власті (зробити це власними силами мадарська компартія не була в стані). Побоюючись арешту, Надь Ференц вневдовзі втікає за кордон. Наступає дезорганізація партії, керівництво в ній захоплює „ліве крило“ на чолі з Деньєм Лайошем, а разом з цим стара партія дрібних землевласників перестає фактично існувати. Залишається тільки назва, якою приєднуються звичайні агенти компартії.

В нових „виборах“ ця „партія“ тратить місце першої партії, а його займає тепер... компартія, перед тим цілком слаба.

Подібний випадок маємо з польським строніцтвом людовим (ПСЛ) Миколайчика. Після січневих „виборів“, коли комуністи „здобули“ більшість, посилюються з боку комуністичного табору напад на ПСЛ, які дедалі постійно зростають. Цій партії закидається співпраця з „внутрішньою реакцією“, англо-американцями. Поліція, що є цілком в руках комуністів, арештовує також цілий ряд провідних членів ПСЛ, яких включається до процесів польського підпілля. Одним словом, фабриуються „докази“ „співпраці з реакцією“, йде підготовка до ліквідації ПСЛ. Прочувуючи свій сумний кінець, до того ж після лекцій в Болгарії, Угорщині, Румунії, Миколайчик у м. жовтні цього року втікає з деякими своїми співдрацівниками за кордон. Керівництво партією захоплюють люди з „лівого крила“, перед тим викинені з партії. ПСЛ як незалежна партія перестає існувати, лишаються тільки комуністичні агенти, які проводять чистку партії. Вирішальним чинником, як бачимо являє собою в обох випадках терор, очевидно маскований „антиреспубліканськими змовами“, „співпрацею з реакцією“, „англо-американським вислужництвом“.

Варіант, що під нього підпадали Петков і Манію, полягає в тому, що за обвинуваченнями в „протидержавній змові“ арештовується керівників даних партій. після чого „парламентським“ порядком розпускається ці партії. Отже ж, знов терор. Так власне були ліквідовані селянські партії Петкова в Болгарії і Манію в Румунії. Для формального виправдання цього

злочину були підготовлені процеси Петкова і Манію, з метою показати, що вони „зрадники народу“, „англо-американські агенти“ і т.п.. У висліді цих процесів, як відомо, Петкова страчено, Манію засуджено на досмертну в'язницю.

Які ж це старі історії того роду процеси. Як добре вони відомі нам з того часу, коли то Сталін, розправляючись зі своїми політичними противниками: Троцьким, Зінов'євим, Бухаріном і іншими, „доказував“, щоб виправдати свій злочин, що вони „зрадники народу“, що вони „скотилися в багно чужоземної агентури“. Як же ж „подивився“ на цих процесах їх головний режисер Вишинський (який тепер не менше „подивився“ на дипломатичному полі). А в 1930 році большевицькі окупанти не просто ліквідували Союз Визволення України (СВУ), а змонтували великий процес, щоб також „доказати“ СВУ „агентурність“ і цим прикрити свій злочин.

І хоч від цих горезвісних процесів минув вже шмат часу, англійський соціаліст Шовкрос ще й досі вірить у большевицькі байки про „чужоземну агентуру“. Він нир, на другій сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй прямо розсипався в компліментах перед катом Вишинським, він не знав як нахвалити Вишинського за його ганебні процеси, які, на думку Шовкроса, мали велике (!) значення як знищення „німецької п'ятої колони“ (!) в СРСР, які з'єднали Вишинському світову славу (хіба ката!). Цікаво, як сьогодні реагує пан Шовкрос на розгром опозиційних партій в країнах Центральної і Південно-Східної Європи. Можна сумніватися, чи йому, слухавши обвинувачення Петкова і Манію в тому, що вони англо-

cdvr.org.ua

американські агенти, робилося солодко і чи він схильний сьогодні до таких компліментів, як на другій сесії Генеральної Асамблеї ООН. Може, Шовкрос і йому подібні аж тепер, після останніх лекцій в Болгарії, Румунії, Угорщині і Польщі, прозріють. Ще Шовкрос може прозріє, але англійська ліберальна газета „Манчестер Гардієн“ ледви. Ця газета у зв'язку з процесом Манію думає, по стільки роках большевицьких злочинів, зворушити бандитське сумління большевицьких агентів тим, що пригадує їм, як то свого часу ліберали домагалися звільнення Дімітрова і Ракочі. О ліберальна наївносте, ти справді не маєш меж! Не втік далеко від „Манчестер Гардієн“ і п. Гафенку, який дорікає Петру Гроза, пригадуючи йому, що за режиму Антонеску, коли Гроза сидів у тюрмі, Манію допомагав у його звільненні. А тепер бачите, цей самий Гроза судить Манію на досмертну в'язницю. Правда, яка чорна невдячність з боку Петру Гроза. Ну, що ж порадиш, з петру грозами треба боротися не методами Манію — Гафенку і „Манчестер Гардієн“, а методами дещо іншими.

Та це лише на маргінесі. Повертаючись до суті справи, ми ствердимо, що вищевказаними методами компартії всі новоокупованих большевиками країн, за винятком Чехословаччини, цілком розгромили в 1947 р. свою легальну опозицію, тобто всі легальні опозиційні партії і справді незалежні коаліційні партії.

Чехословаччина також вже знаходиться на другому етапі большевизації, але тут він ще не закінчений. Правда, компартія являє собою найсильнішу партію, до неї належить керівництво урядом, але поруч неї є ще незалежні

партії: соціалістична (з'їзд цієї партії, що недавно відбувся, усунув від керівництва за сприяння комуністам Фірлінгера, а обрав на голову партії Лявшамака), національно-соціалістична, народна, а в Словаччині — демократична, яка в квітневих виборах здобула перше місце. Акція в напрямі знищення коаліційних партій в Чехословаччині вже ведеться. В Словаччині вона має насильницькі форми.

Тут за загальним стандартом змововано викриття „антидержавної змови“, ліквідація якої є нічим іншим, як поступовою ліквідацією словацької демократичної партії, що є необхідним для того щоб, компартія зайняла перше місце. В Чехії боротьба проти некомуністичних партій ведеться трохи обережніше, з огляду на те, що ці партії мають міцні позиції в народі і з огляду на організованість чеського народу (такий прийом застосувала тільки одна чехословацька компартія). Тому вона старається задовольнити його матеріальні потреби, доставити йому подостатком хліба, товарів ширьжитку і т.д. і цим купити собі довіру більшості чеських працюючих мас. З другого боку, компартія надзвичайно поширює свої кадри, втягаючи кого попало. То ж не дивниця, що компартія маючої Чехословаччини нараховує сьогодні (на 28. 11. 1947 р.) 1 281 138 членів, в той час, як впр. Польська компартія — округло 300 000. Щойно так зміцнившись, компартія Чехословаччини планує перейти до остаточної ліквідації своїх коаліційних партій. І ми не сумніваємося, що це в найближчому часі станеться.

Зверги вкажемо на те, яке становище займають на другому етапі більшовизації компартії.

На другому етапі компартії вже висувуються од серго на перше місце, на становище найсильніших партій, тобто на керівну силу політичного життя країни. Це своє становище вони легалізують „виборами“, які, попереджені старанною „підготовкою“ і проведені в обстановці терору, безправ'я та жахливих махінацій, річ ясна, забезпечують „блискучу перемогу демократичних сил“. „Найбільш послідовний захисник демократії“ — компартії виходять з „виборів“ найсильнішими партіями, тепер вони формально перебирають керівництво урядами — Г. Дімітров в Болгарії, К. Готвальд в Чехословаччині. Але там, де є відповідні агенти, як Циранкевич у Польщі, Гроза в Румунії, Денъеші Лайош в Угорщині, там вони залишаються очолювати уряд.

Цілком очевидно, після розгрому незалежних коаліційних партій і висунення компартії на становище найсильніших партій, урядові коаліції („вітчизняні фронти“) являють собою лише порожню форму, бо всі коаліційні партії, що залишаються є тільки партіями назовні. Отже, з кінцем другого періоду компартії займають монопольне становище.

Таким чином, на протязі 1947 р. в усіх країнах Центральної і Південно-Східної Європи, за винятком Чехословаччини, другий етап большевизації цілковито завершився — всі опозиційні і справді незалежні коаліційні партії були цілковито знищені, а компартії неподільно перебрали владу.

Ліквідація легальної опозиції в країнах Центральної і Південно-Східної Європи — це не лише ліквідація тої чи іншої партії, це перший брях цілої політики, а саме, концесії

мирної ривалізації в компартіями і легальної парламентської опозиції (перед нею, власне, ми постійно перестерігали). Ця політика принесла народам величезні шкоди. Вона полегшила закріпитись большевицьким імперіялістам, вона відтягнула значну частину народних мас від активної революційної боротьби на шлях безплідної парламентщини, вона полегшила знищення тисячів патріотичного елементу. Тому прискішена ліквідація легальної опозиції лише проявить атмосферу в новоокупованих большевиками країнах. Народи цих країн виразно побачуть тепер, що вони не мають жодної державної самостійності, що вони поступово перетворюються в большевицькі колонії. Вони пізнають, що компартії — це прямі агентури російсько-большевицьких імперіялістів. Вони зрозуміють, що свої внутрішні соціально-політичні питання вони зможуть розв'язати згідно з справедливими вимогами працюючих тільки самі, без большевицької „допомоги“. Нова ситуація спричинилася до росту прогресивних національно-визвольних сил, які стоять на становищі активної боротьби проти російсько-большевицьких загарбників, які, не жалюючи свого життя, будуть боротися разом з народом за всяких обставин. Для тих, які завели народ на манівці і там покинули його спасаючи власне життя, — більше місця не буде.

В 1947 р. розпочався також перехід до третього етапу большевизації, яка тепер розвиватиметься ще скоріше. Третій етап характеризується цілком явним моноольним становищем компартій, чисткою в рядах компартій. „будовою соціалізму“ і завершується „приєднанням“

cdvr.org.ua

даной країни до ССРСР як нової т.зв. республіки.

Елементи третього етапу виявились насамперед в „еволюції“ т.зв. вітчизняних фронтів. Як ми вже сказали, з кінцем другого етапу т.зв. вітчизняні fronti — це лише форма для прикриття диктатури компартій, бо всі некоммуністичні „партії“ цих „фронтів“ являють собою партії лише назовні. Отже ж тепер, на третьому етапі, ця форма за непотребістю вже відкидається, як шкаралупа, а з неї виходить тільки одна партія — комуністична. Всі інші „партії“ зливаються з комуністичною, що, очевидно, не справляє жодних труднощів, оскільки ці „партії“ складаються з комуністичних агентів. На офіційній мові така трансформація „вітчизняних фронтів“ називається їх „перебудовою в єдину політичну організацію“. Таким чином, на третьому етапі компартії займають монопольне становище не тільки фактично, але й формально.

Першою на шлях такої перебудови „народного фронту“ вступила в 1947 р., річ ясна, Югославія. (Що ця „перебудова“ означає політичний монополизм компартій — для всіх ясне, і Тіто в одному з своїх останніх виступів, порушуючи це питання, не пробував навіть заперечувати проти цього. Але для виправдання він послався між іншим, на те, що в Англії, мовляв, лейбористи також вибонують владу монопольно. Дивіть, куди понав. І від коли ж то для Тіто прикладом служить буржуазна Англія? Очевидно, що для Тіто краще було б, — якщо б він не хотів обдурювати працюючі маси — послатися на класичний приклад, на ССРСР — де вкп[б] має справді необмежений законом монополизм на владу і де, крім вкп[б], не існує жодної іншої партії,

— ніж на Англію, де поруч лейбористської партії існують й інші незалежні партії і де крім них наступних виборів на зміну лейбористам можуть прийти консерватисти. Та ще ж. большевицькі собаки на те й є, щоб брехати). Питання „перебудови вітчизняного фронту в єдину організацію“, стоїть вже на порядку дня в Болгарії. В альбанському „демократичному фронті“ немає, крім компартії, іншої партії навіть за вимогою, а тільки „представники“ профспілок, молоді, жінки і т.д., тим самим він уже перебудований в „єдину організацію“. В Польщі, Румунії, Угорщині акція в цьому напрямі ведеться поки що під кличами „затіснення урядової коаліції“, „зміцнення єдності робітничих партій“ і т.п. тому, що ці країни тільки що закінчили розгром опозиції. В них це питання стоятиме на черзі в 1948 р. Хоч в Чехословаччині, як знаємо, другий етап ще не закінчився, тим не менше большевицькі агенти вже тепер заявляють про потребу „перебудови“ свого т.зв. національного фронту. „Для нас, говорить Готвальд на пленумі ЦК компартії Чехословаччини, що відбувся 27—28. 11., — національний фронт — це спілка робітників, селян, ремісників та інтелігенції (а не політичних партій, як це є сьогодні — примітка автора). Ми вперто наполягатимемо саме на такому розумінні національного фронту“.

Генеральна чистка в рядах компартій поки що не проводиться. Вона відбудеться щойно згодом, але прийде неминуче (і можливо, кількома наворотами). Тоді большевики знищать останній небажаний їм елемент, який вони тепер толерують на легальному становищі, з яким ще миряться в рядах своєї агентури. Після

Петкова, Манію, Міколайчика, прийде черга на болгарських, румунських, польських (і всіх інших) затонських шумських, скрипників. Така вже черговість в системі большевизації.

Другий елемент, характерний для третього етапу большевизації, який позначився вже в 1947 р., є, так сказати, натури зовнішньої. Він звайшов свій вислів у заключуванні т.зв. договорів про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу. Мишок з такими договорами розв'язали Югославія і Болгарія (підписали його 28. 11. 1947 р.), і вони тепер посиляться один за другим та охоплять всі по черзі новоокуповані большевиками країни. Вже такий договір заключили Югославія і Угорщина. В дорогу для підписання таких договорів вибрався Енвер Ходжа.

Ці договори — це не жодний „успіх словянської дипломатії“, як думає англійська преса (коментуючи болгарсько-югославський договір), бо по-перше, їх не заключають самостійні держави, по-друге, їх заключає не справляє жодних труднощів (а лише в такому випадку можна говорити про успіх). Вони є дальшим розвитком єдиного, давно приготованого, із задалегідь розробленими і розподіленими між продинокких виконавців окремими завданнями плану повної анексії Альбанії, Югославії, Болгарії, Румунії, Угорщини, Чехословаччини. Польщі Советським Союзом. Мета цих договорів — шляхом якнайдалі посушеної уніфікації згаданих країн у зовнішньо-політичному відношенні підготувати їх до включення в склад СССР. Це включення може відбутися і шляхом „приєднання“ кожної країни окремо, нпр., Польщі, Чехословаччини і шляхом

„приєднання“ відразу цілої федерації, впр, Балканської (Албанія, Югославія, Болгарія., Румунія, Угорщина). Тому болгаро-югославський договір можна розглядати як вступ до утворення такої власне Балканської федерації. Та тут певне одне: всі країни Центральної і Південно-Східної Європи будуть перетворені на советські республіки неминуче. Такого кінця вимагає вже логіка большевицької загарбницької політики. Заперечення проти цього з боку большевицьких верховодів і їх агентів не мають жодного значення. Хто ж, однак прив'язує вагу до подібних заяв, той хай пригадає собі, як в 1940 р. Молотов також заперечував проти того, що СРСР готується зайняти Естонію, Латвію, Литву, і як ще таки того року СРСР загарбав ці країни.

Зовнішнім показником того, як далеко посувається процес удностайнення внутрі-політичного ладу новоокупованих країн з большевицьким ладом, являють собою заяви большевицьких агентів про ступінь „побудови соціалізму“. Бо ж ясно, що не соціалізм будують вони, а лише експлуаторський советський лад, тобто такий, який є в нас. Про перехід до „будови соціалізму“ як про практичне завдання говориться наразі тільки в Югославії і Болгарії (в інших лиш як иро мету), але на протязі третього етапу до цього перейдуть по черзі і всі інші. В третьому етапі „будова соціалізму“ проходить тиме приспіненим порядком, але вона не обов'язково мусить закінчитися до часу включення цих країн до СРСР, а може продовжуватися ще й після цього. Найдовше вона буде тягнутися на відтинку селянства, бо воно становить найбільшу масу народу, і з його боку йде найбіль-

ший спротив. (При сталінській діалектиці не виключене і таке, що після включення цих країн до СРСР, де вже „будується комунізм“, вони відразу перейдуть до „будови комунізму з поминенням соціалізму“).

Сьогодні в країнах Центральної і Південно-Східної Європи є вже багато елементів большевицького ладу. Югославія, нпр., побудована цілком, як мизенький Советський Союз. Верховній раді і урядові СРСР відповідає народна скупщина і уряд Федеративної Народної Республіки Югославії (ФНРЮ). Складові „народні республіки“: Сербія, Хорватія, Словенія, Боснія і Герцеговіна. Македонія, Чорногорія мають свої скупщини і „уряди“, таксамо, як наші „союзні республіки“. Народні комітети відповідають нашим місцевим радам. Такі ж місцеві ради є в Болгарії і Альбанії. В Польщі, нпр., „стихийно“, „з низів“ зродився т. зв. рух „вспульза-водніцтво“, що є нічим іншим, як пересадженням до Польщі горезвісних соцзмагань і стахановщини. В Румунії ще під час аграрної реформи утворено державні станції, яким передано поміщицькі сільсько-господарські машини, коні, і ці станції за оплатою обслуговують селянські господарства, тобто створено основи під советського типу мте-и. Скрізь (за винятком Румунії) переведено націоналізацію банків, промисловости, транспорту, в більшій чи меншій мірі торгівлі, тобто підготовлено ці галузі до того, щоб їх могли кожною хвилини перебрати відповідні московські міністерства. Бо, як це ми вже підкреслювали, націоналізація переведена за большевицьким зразком не означає переходу націоналізованих галузей господарства до народу. Це лише перехід цих галузей від капіталі-

стів до класи большевицьких експлуататорів. (До перших вони належать на основі приватної власності, до других — на основі забезпеченого монополієм політичним становищем привілею розпоряджатися всіма засобами і знаряддями виробництва).

Рівночасно з встановленням в країнах Центральної і Південно-Східної Європи внутрішнього ладу большевицького типу проходить процес зв'язування цих країн в єдиний державний організм в СРСР. Найскоріше він відбувся на відтинку закордонної політики. (Адже ж загально відомо, що ці країни давно вже стоять на послугах Молотова). У воєнному відношенні вони також цілковито включені в большевицьку систему і підпорядковані Москві. Зараз проходить посилене господарське сполучення цих країн з СРСР. Їхня господарська діяльність (після проголошення „плану Маршала“) спрямована на Москву.

Таким чином, процес перетворення країн Центральної і Південно-Східної Європи на советські республіки прискореним темпом добігає до свого кінця. Народом Польщі, Чехословаччини, Румунії, Угорщини, Югославії, Болгарії, Альбанії доводиться сьогодні проходити те саме, що пройшли всі поневолені народи СРСР, що пройшов український народ. Тому також для цих народів немає іншого виходу, як стати на цей шлях революційної боротьби, що на нього став український народ: Наш шлях вишлює із довгорічного досвіду боротьби проти російсько-большевицького імперіалізму, він провірений життям, він тому добрий для всіх поневолених большевизмом народів. Посилена большевицька

вимагає від народів новоокупованих країн посиленої визвольної боротьби і затиснення співпраці з поневоленими народами СРСР в єдиному фронті всіх поневолених більшевизмом народів. Для всіх народів світу вона грізне мemento, вона вимагає від них покинути вкінці ілюзії про можливість співпраці з СРСР, надії на його примирення і включитися до активної боротьби з найлютішим ворогом всього людства — російсько-більшевицьким імперіялізмом, в єдиному фронті всіх поневолених і загрозованих ним народів.

15. грудня 1947 р.

В хвилині, коли приходить нам перевидавати цю статтю, процес більшевизації країн Центральної і Південно-Східної Європи посунувся даліше вперед. Заіснував цілий ряд нових фактів.

На кінець другого етапу більшевизації в Чехословаччині не треба було довго ждати. В лютому-березні 1948 р. були цілком розгромлені опозиційні партії: народна і національно-соціалістична, а соціал-демократична змінилась зараз з комуністичною, очевидно, „очистившись“ від антикомуністичних елементів. Такі видатні політичні діячі Чехословаччини, як Масарик в обличчі нової ситуації поповнив самогубство, кидаючись через вікно, Бенеш подався у відставку з поста президента, а вео-

ротці, у вересні 1948 р., вмирає, інші політичні діячі попадають в тюрму або втікають за кордон. Зліквідовано опозицію і в Словаччині. Комуністична партія Чехословаччини стала монополною. Розпочався „перехід до соціалізму“.

„Об'єднання“ соціал-демократичної партії з комуністичною наступило в Угорщині, а в Польщі вже сьогодні все підготовлене до злиття ППС з ПНР.

Дуже характерним для подій 1948 р. в країнах Центральної і Південно-Східної Європи з'являється одверта вагітка на поодиноких керівників компартій цих країн за їх „націоналістичні ухили“, а також висунення потреби чистки компартій. Все це — елементи третього етапу большевизації, на немивучість яких в статті було вказано. Після міколайчиків приходить черга на польських, югославських і всіх інших шумських і скрипників.

Найбільш різких форм „націоналістичний ухил“ набрав в Югославії. Большевицькі вимоги прискорено большевизувати Югославію, зокрема на відтинку селянства, зродили гострий спротив в комуністичній партії Югославії (КПЮ). Тіто і його група відмовилися від участі в комінформі, тобто перестали слухати вкш(б) і зайняли самостійну позицію в політиці КПЮ, яка була схвалена V з'їздом югославської компартії. Большевики докладають зараз усіх зусиль, щоб зі середини повалити групу Тіто і наново підпорядкувати собі КПЮ, застосовуючи рівночасно політичний й економічний тиск на Югославію.

Другим яскравим прикладом „правого національного ухилу“ в Польщі, став на його шлях

не хто інший, а сам генеральний секретар ЦПР — Гомулка (Веслав). Його „ухил“ виявився в опозиції до „керівної ролі вкп(б)“ та колективізації польського села, тобто в цьому самому, що „ухил“ Тіто в Югославії. Але в Польщі він набрав інших форм ніж в Югославії. Тут Гомулка на серпневому пленумі цк ЦПР визнав свої „помилки“, і його тільки усунуто з посту генерального секретаря, який тепер зайняв Болеслав Берут, що дотепер як президент вдавав, що він стоїть осторонь якоїнебудь політичної партії. Таким чином з першою фразою „правонаціоналістичного ухилу“ в Польщі покінчено „мирно“.

Хвороба „націоналістичного ухилу“, очевидно, на цьому не закінчиться, її перейдуть всі компартії новоокупованих більшовиками країн, а остаточне лікування переведуть сталінські оператори шляхом фізичної ліквідації „ухильників“, так, як це сталося в СРСР. Такі вже закономірності більшовизації.

16 вересня 1948 р.

Автор

* * *

**ГЕТЬ РОСІЙСЬКО — БОЛЬШЕВИЦЬКЕ
ПОНЕВОЛЕННЯ!**

**ХАЙ ЖИВЕ РЕВОЛЮЦІЯ І СВОБОДА
ВСІХ НАРОДІВ ПОНЕВОЛЕНИХ МО-
СКВОЮ!**

„Москалі не нащадки тих племен, яких колись Скити вигнали на північ, де москалі змішалися з калмуками й татарами. Через те московський народ такий темний і дикий. У них така сама жорстокість, такі ж звичай і дикунство, що в татарів. І такий нарід панує нині над Україною, над козацькою нацією, такою відважною та чисельною“.

**Гетьман
Пилип Орлик**

**СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ІМПЕРІА-
ЛІСТАМ!**

ХАЙ ЖИВЕ ВОЛЯ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ!

**ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА
СОВОБНА ДЕРЖАВА!**

Видання ОУН